

Egy alulról ábrázolt, erős testalkatú férfi, egy úszómedence tiszta vizében úszik. A sötét úszószemüveg eltakarja a szemét, az úszósapka a haját. Szűk fekete úszónadrágot visel, izmos testét a kamera felé fordítja, jobb karját - az egyetlen karját - a fekete-fehér kép bal oldala felé nyújtja. Bal karja egy csont, és a teste felső részénél a bordáihoz szorul, míg lábai - szintén csontok - a kép jobb oldalán helyezkednek el. Alakja és feje körül buborékok szóródnak szét, amelyek a fénykép közepén megtörik a víz felszínét.

A világos és a sötét kontrasztja miatt jól láthatók az izmok és a bordák körvonalai, míg fejének teteje nem látszik. Ujjai teljesen kinyújtva, a medence falába kapaszkodnak, és a buborékoktól kissé eltakart arckifejezése kíméletlen elszántságot mutat, acélos tekintete a célpontra szegeződik.

Más, ehhez hasonló képeken a bal kar emelkedik ki a vízből, a lábak pedig rúgnak, és teljes összhangban azon dolgoznak, hogy az úszó a lehető leggyorsabban átjusson a vízen. Ennek az úszónak azonban sem bal karja, sem lábai nincsenek, és bár a kép statikus, a felkavart víz, a felszínre úszó buborékok, valamint a világos és a sötét közötti éles kontraszt sebességre, erőre, irányításra és mozgásra utalnak.

A férfi kongenitális (veleszületett) amputációval született, egy olyan betegséggel, amelyben a végtagok nem alakulnak ki a méhben. Annak ellenére, hogy csak egy karja van, egy profi úszó fizikumát, technikáját és kecsességét mutatja be.

Darko Đurić hihetetlenül sikeres sportolói karriert futott be. Képviselte Szlovéniát a 2012-es és 2016-os paralimpiai játékokon, 2013-ban két világbajnoki aranyérmet nyert (100 m gyorsúszásban és 50 m pillangón), 2016-ban pedig ezüst- és bronzérmet szerzett az Európa-bajnokságon. Emellett 2012-ben világcsúcsot úszott 50 m pillangón S4-es kategóriában.

A pillangó pedig a tökéletes úszásnem Darko számára, mert amikor úszik, olyan, mintha a vizet szárnyakká változtatná. Olyan, mintha repülne, még akkor is, amikor a víz alá merül.

Hosszú ideje szerettem volna egyetlen képben átadni az ő hihetetlen történetét, vagy legalábbis annak egy részét. Ennek érdekében egy Canon EF 16-35mm f/2.8L III USM objektívvel felszerelt Canon EOS 5D Mark IV fényképezőgépet használtam, és a szlovén fővárosban, Ljubljanában egy medence alá telepedtem le. Aztán megkértem, hogy ússzon át felettem.

A sport világában, ahol a fizikai erőnlétet és a tökéletességre való törekvést néha mindennél jobban ünneplik, Darko arra emlékeztet, hogy a fizikai erő csak egy része annak, ami ellenállóvá tesz minket. Közben a vízen keresztül hajtja magát, minden egyes csapása annak a rendíthetetlen elszántságnak a szimbóluma, hogy miként képes legyőzni az élet által eléje gördített akadályokat.

Gyakran úgy érezzük, hogy a különbözőségeink határozhatnak meg minket, de ez a kép pont az ellenkezőjéről szól. Arról, ami közös bennünk: az, hogy embernek születünk! Arra emlékeztet minket, hogy egyéni körülményeinktől függetlenül mindannyian képesek lehetünk csodálatos, figyelemre méltó dolgokat elérni.

Darko hihetetlen utazása és számos sikere arra emlékeztet, hogy mindannyian megkérdőjelezhetjük határainkat, korlátainkat és a lehetőségekről alkotott elképzeléseinket...

A hangulatos tónusok és a határozott monokróm paletta még drámaibbá teszi ezt a fényképet. Közben fénypontok táncolnak a felszínen, és a medence olyan, mint egy hullámozó, vad óceán, a kép sarkai annyira fénytelenek, hogy szinte feketék - mintha sötétben úszna.

És míg Darko a szárazföldön kihívásokkal vagy nehézségekkel szembesülhet, a vízbe ereszkedve egészen más arcát mutatja. Mint egy madár repülés közben, vagy egy cápa a sötét mélyben, Darko könnyedén uralja a környezetét. Egy pillantás erre a képre, és máris azt gondolod, hogy „ő itt van otthon”.

A fekete-fehér kép egy olyan fotósorozat része, amelyen Darko „elemében van”, és én ebben az állapotában örökítettem meg: az ugródeszkán készült portréktól kezdve az akciófotókig, amelyeken lenyűgöző sebességgel szeli a vizet.

Pályafutásom során számtalan témát fotóztam már, mégis ez az egyike azon kevés fotóknak, amelyekre a legbüszkébb vagyok. Nem egyszerűen a kompozíció, vagy a sötétség és a fény egyensúlya miatt, hanem mert elgondolkodtat. Nehéz kérdéseket feszeget. Arra késztet, hogy egy kicsit másképp nézzünk a dolgokra.

Arra ösztönöz, hogy ne csak a sportról alkotott képünket gondoljuk át, hanem azt is, hogy mit tartunk lehetségesnek. Azt üzeni, hogy ne fogadjuk el a konvenciókat, jussunk túl a korlátainkon, és törjünk előre, ahogy Darko is teszi, és törekedjünk elérni az elérhetetlent.

Amikor ránézek erre a fényképre, nem egy fogyatékkal élő embert látok a vízben, hanem Darkót látom, egy úttörőt, egy rekorddöntőt, egy bajnokot.

Darko erejét, elszántságát és lényegét nem volt könnyű megragadni. Órákig tartó tervezést és rengeteg különböző felvételt kellett készíteni róla, ahogy a vízen siklik. De végül úgy érzem, hogy sikerült megörökítenem őt is és az ő hihetetlen történetét is. Ez részben annak köszönhető, hogy megváltoztattam a megközelítésemet és a perspektívámat, és bemásztam vele a medencébe, hogy lássam, amit ő lát, és érezzem, amit ő érez.

A képen vele vagyunk a medencében, vállvetve, szinte mintha úszótársak lennénk, akik versenyeznek vele. Ahogy egyre mélyebbre merülünk a fénykép mélységeiben, felismerjük, hogy nem egyszerűen nézők vagyunk, hanem az ő különleges útjának a társai.

A képek emlékeztetnek minket arra, hogy az emberi lét, az emberi akarat nem ismer határokat, és hogy Darkóhoz hasonlóan mi is kitarthatjuk szárnyainkat és a magasba törhetünk.

Összefoglalja az ellenállóképességünk és az elszántságunk lényegét. Olyan történetet mesél el, amely túlmutat a sport határain. Arról szól, hogy kik vagyunk mi, emberek, és egyben példát mutat!

Remélem, hogy mindannyiunkat arra ösztönöz, hogy újradefiniáljuk a lehetetlenről és a lehetségesről alkotott elképzeléseinket, miközben egyértelmű bizonyítékként is szolgál arra vonatkozólag, hogy a körülményeinktől függetlenül bármelyikünk képes lehet elérni valami nagy dolgot!